Kirkenyt

»På sit eget sprog«

Generalkonferencen bringes ud til verden

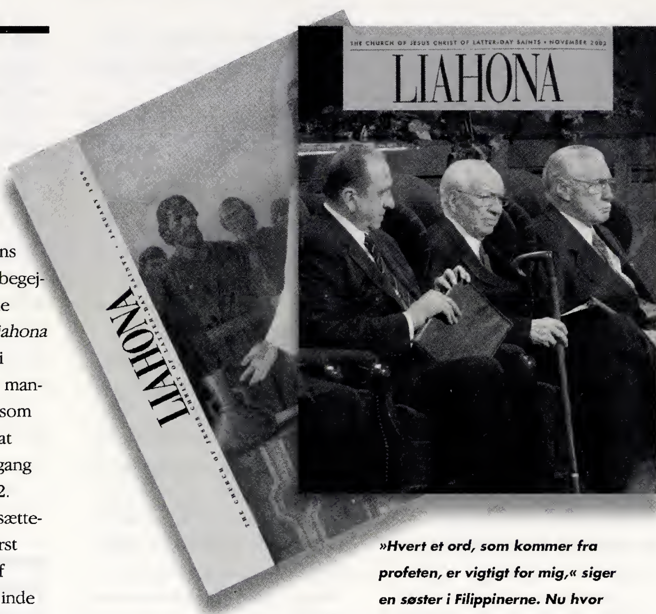
Lisa Ann Jackson

Medarbejdere på Kirkens tidsskrifter er meget begejstrede for nu at kunne udgive generalkonferencen i *Liahona* i maj og november i stedet for i januar og juli. Der er modtaget mange velsignelser bag kulisserne, som har hjulpet med at muliggøre, at konferenceudgaven for første gang kunne trykkes i november 2002.

Da redaktører, oversættere, sættere, trykkere og distributører først hørte, at konferenceudgaven af *Liahona* for første gang nogensinde skulle trykkes i november og ikke i januar, syntes udfordringerne enorme. Men nu, hvor det mirakel, man længe havde håbet på, er sket, erkender de, at Herren har hjulpet med at få det til at ske.

»For mig er det en delvis opfyldelse af skriften,« siger Marvin K. Gardner, som er konferencekoordinator for Kirkens tidsskrifter. »Thi det skal ske på den dag, at enhver skal høre evangeliets fylde i sit eget sprog af dem, som er ordineret til denne myndighed ved Talsmandens betjening, der bliver udgydt over dem for at åbenbare Jesus Kristus« (L&P 90:11).

Sidste dages hellige verden over har i mange år ønsket af få konferencen i *Liahona* tidligere. »Hvert et ord, som kommer fra profeten, er vigtigt for mig,« siger Neneng Perez fra Filippinerne. »Jo før jeg hører dem, desto før kan jeg tænke over, om mit liv harmonerer med budskaberne.«

»Hvert et ord, som kommer fra profeten, er vigtigt for mig,« siger en søster i Filippinerne. Nu hvor generalkonferencen bliver udgivet i Liahona i maj og november, vil den levende profets ord nå hurtigere ud til de hellige.

Men arbejdet med at skabe en udgave af *Liahona* har tager flere måneder. Det syntes ganske enkelt umuligt at gøre en udgave færdig på nogle få uger.

»At få folks rettelser frem og tilbage, at få oversættelserne til tiden, at nedsætte oversættelsestiden fra tre uger til tre dage« var alt sammen en udfordring, siger Jane Ann Peters, produktionsleder for *Liahona*.

Præsident Boyd K. Packer, som er fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum, sendte i august 2002 et brev til Kirkens ledere, hvori han meddelte, at de hellige i hele verden kunne se frem til at læse generalkonferencen fra oktober i *Liahona* i november, og da begyndte arbejdet. Konferenceudgaven af *Liahona* skulle oversættes, bearbejdes og trykkes på 32 sprog i oktober måned.

»Ingen af os vidste egentlig, hvordan det skulle kunne lade sig gøre,« siger Scott Knudsen, som er layoutleder for Kirkens tidsskrifter, idet han henviser til forudliggende udfordringer i hele processen. »Men vi var rede til at gøre, hvad der skulle til.«

De fleste krediterer de ansattes arbejde verden over og frem for alt Herrens hånd, som unægtelig har gjort det muligt.

»Det var virkelig et mirakel,« siger Cassandra Tsai, som er tilsynsførende med de kinesiske sprog.

En af de største udfordringer var at oversætte fem generalkonferencemøder på så kort tid. En stor del af oversættelsesarbejdet udføres inden konferencen for at hjælpe dem, som skal »tolke« under de direkte udsendelser. Men der skal gøres meget mere efter konferencen for at få teksten klar til trykning.

Liahonas produktionshold havde først planlagt at modtage de spanske og portugisiske oversættelser fredagen efter konferencen og adskillige europæiske sprog ugen efter.

»Der var 18 lande, som sagde: ›I har det inden fredag. Vi følger den spanske plan,‹« siger søster Peters. »Og da det blev fredag, havde vi de 18 sprog her; jeg var målløs.«

»Der blev ikke megen tid til hvile, især i de sidste dage inden afleveringsfristen,« siger den bulgarske oversættelsesleder, Krasimir Kolarov. »Men på disse tidspunkter blev jeg holdt vågen af Ånden for at kunne nå arbejdet. Ånden lærte mig øjeblikkeligt, hvad der var vigtigst, hvad jeg skulle gøre, og hvilken oversætter jeg skulle bruge.«

Den rumænske oversætter, Dina Cojocaru, siger: »Vi arbejdede til langt ud på natten … Gennemlæserne blev hos mig og læste igennem, så snart jeg var færdig med at oversætte. Det var Ånden og samarbejdet, som fik det hele til at fungere.«

Tulima Finau, leder af den tonganske oversættelse, fortæller om et personligt mirakel: »Jeg får let migræne, især når jeg ikke får nok søvn … Men da jeg arbejdede med konferencetalerne i de uger, havde jeg ikke hovedpine én eneste gang! Min familie bemærkede det og var forbløffede, men jeg vidste, at løftet i Joh 14:18 blev opfyldt: ›Jeg vil ikke efterlade jer … jeg kommer til jer.‹«

Mange af dem, der arbejdede med konferencen, bemærkede også, at de teknologiske fremskridt muliggjorde hurtig kommunikation, som var nødvendig for at gøre 32 sprog klar til at blive trykt så hurtigt.

»Vi kunne ikke have gjort noget af dette uden Herrens mirakuløse velsignelse, hvad angår teknologi,« siger bror Gardner. »Det havde ikke været muligt uden elektronisk overføring af information.«

Frivillige skulle også gennemse eksemplarerne, trykkerne skulle sørge for at trykke bladene til tiden, og distributionsfolkene skulle arbejde hårdere for at få bladene ud til læserne. »Der var ingen i grupperne, som ikke ofrede sig,« siger bror Gardner. »Alle var villige til at yde en ekstra indsats. Alle havde fået fanget visionen.«

Da arbejdet var færdigt, »da flød der tårer,« siger søster Finau, »taknemmelighedstårer.«

»Vi kunne læse den levende profets ord blot én måned efter generalkonferencen,« siger Cecilia Ikuno Ribol fra São Paulo i Brasilien. »Generalkonferencen er en velsignelse for mig, for når jeg læser hver tale, viser det mig vor himmelske Faders vilje i de sidste dage.«

Carminda Alves, som også er fra São Paulo, tilføjer: »Konferenceudgaven er et sømærke, som altid fører os i sikker havn.« ■

Templet i Monticello genindviet

Hård tørke har plaget en stor del af det sydlige Utah. Men medlemmerne der har også mærket til en anden tørke, mens deres tempel har været lukket for modernisering. Den 17. november 2002 fik denne tørke en ende, da præsident Gordon B. Hinckley genindviede templet i Monticello i Utah.

»Det var en god slutning på en syv måneder lang tørke,« siger Obid Hamblin, patriark i Moab Stav i Utah, da han talte ved indvielsen. »Det har været svære syv måneder uden vores tempel.«

Det udvidede og moderniserede

FOTO: GREG HILL, CHURCH NEWS

Hellige samles uden for templet i Monticello i Utah inden dets genindvielse. Det var det første lille tempel, som blev bygger, og er for nylig blevet udvidet.

tempel blev indviet ved én session af præsident Hinckley, der præsiderede over den første indvielse i juli 1998. Templet i Monticello var det første »lille« tempel, som stod færdigt. Den store tempeldeltagelse har nødvendiggjort en udvidelse efter relativ kort tid.

»Tempelgængerne har taget helhjertet imod templet her,« siger Lisle G. Adams, præsident for templet i Monticello. »Vore faciliteter rakte ikke til alt det arbejde, der blev udført.«

Efter moderniseringen er templets størrelse udvidet fra 650 til 1000 m^2. Der er tilføjet et ordinanceværelse og et beseglingsværelse, og andre rum er ligeledes blevet udvidet. Tempeldistriktet omfatter 13 000 medlemmer i Utah og Colorado.

Præsident Hinckley bad i indvielsesbønnen om en velsignelse over templet og over de hellige, som kommer der. Og mens præsident Hinckley endte den syv måneder lange tørke, bad han også om at den klimatiske tørke, som ramte dem, der bor i tempeldistriktet, ville ende.

»Åbn himlens vinduer, og udøs velsignelser over de områder, som dette tempel betjener. Må det regne på det tørre land, så der vil komme tilstrækkeligt med vand. Må det, de har plantet, tilegnes dig, og må deres høst blive indsamlet med taksigelse.« ■

Fra Church News, *23. november 2002.*

CREDIT: FOTO: GREG HILL, CHURCH NEWS

Præsident Gordon B. Hinckley hilser på en ung mand, som overværede genindvielsen af templet i Monticello i november.

Det Første Præsidentskab fejrer jul

Naomi Frandsen

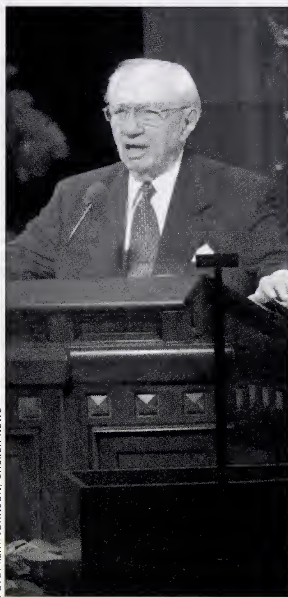
»[Jesus Kristus] er den største af alle gaver,« understregede præsident Gordon B. Hinckley ved Det Første Præsidentskabs Juleandagt i Konferencecentret den 1. december 2002. »Han er kongernes konge. Han er herrernes herre. Han er Guds Søn i menneskeskikkelse.«

Juleandagten blev overværet af 20 000 i Konferencecentret og sendt direkte til medlemmer i kirkebygninger andre steder i USA, Canada og Caribien, Mexico og Mellem- og Sydamerika på Internettet, lokale tv-stationer og Kirkens satellitsystem. Den blev oversat til 31 sprog og genudsendt i Brasilien, Europa, Sydafrika, Asien og Stillehavsområdet en uge senere.

»I aften taler vi tilsammen mange sprog, men vore stemmer er som en, når vi hylder vor Konge, Herren Immanuel,« erklærede præsident Hinckley.

Ligesom den stjerne Matthæus beskriver symboliserer julen, sagde præsident Hinckley, er den ledestjernen «som selve himlens Gud, fast og ubevægelig, sand, sikker og [uforanderlig].«

»Jeg har tænkt meget over dette,« sagde præsident Hinckley. »Himlene fortæller … universets uendelighed, hvorover han præsiderer. Og dog er hans store omsorg hos hans børn … hvoraf nogle få tilbeder ham her i aften.«

FOTO: KEITH JOHNSON, CHURCH NEWS

»Han er den største gave. Han er kongernes konge,« bevidnede præsident Gordon B. Hinckley ved Det Første Præsidentskabs juleandagt.

Alt det, vi gør som medlemmer, sagde præsident Hinckley, er »i hans hellige navn og som hyldest til ham« og »vi giver ham æren ved vores livs godhed og udstrækningen af vores tjeneste.«

Præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, opfordrede tilhørerne til at »fejre jul« ved at benytte sig af lejligheden til at tjene. Det lærte han som dreng, da han ikke vandt en konkurrence om en pony, hvor han fandt juleglæden ved at give to femcent-mønter, som var alt, han ejede, til et godt formål.

Præsident Monson spurgte: »Er du villig til at glemme, hvad du har gjort for andre, og huske, hvad andre har gjort for dig … til at se dig omkring efter et sted, hvor du kan plante nogle få frø til at skabe lykke … Så kan du holde jul!«

»Jul er mange ting,« sagde præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab. »Det er en tid, hvor vi får glæde i livet … Det er en tid, hvor vi kan være naturligt gavmilde. Det er en tid, hvor vi et øjeblik skubber vore bekymringer og udfordringer til side og glemmer alt ubehageligt.«

Præsident Faust sluttede sin tale med at opfordre alle til at »afse tid … til at udføre gode gerninger … [som] kan betyde så meget for dem, som måske behøver lidt opmuntring i deres tilværelse«

»Folk var ivrige efter at høre profeten,« sagde søster Bonnie Allred, en kirketjenestemissionær som anviste folk deres pladser. Sam Castor fra Provo i Utah samtykkede. »Man kan af og til synes, at der ikke er meget nyt at sige om julen, men der var en dejlig ånd til stede, da præsident Hinckley talte om Jesus Kristus.« ■

Kirkeledere og politikere tænder julelys på tempelområde

Lee Davidson

Det var umuligt at forestille sig for få år tilbage, da Ukraine var en del af den kommunistiske Sovjetunion og ikke havde religionsfrihed, og missionærer fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige var forment adgang til landet.

Men en ukrainsk diplomat sagde den 4. december 2002 til ambassadører fra 45 lande ved en ceremoni, hvor julelysene blev tændt ved templet i Washington D.C., at dette lands fremtid afhænger af en genvunden frihed. Han udtrykte endda håb om, at der snart vil blive bygget et tempel i Kiev; Kirken bekendtgjorde i 1998, at der vil blive bygget et, men det er endnu ikke under opførelse.

»Jeg tror, at der snart vil blive bygget et mormontempel i Kiev, og der vil byde sig endnu flere muligheder for at sikre en af de fundamentale menneskerettigheder: Trosfrihed,« sagde Vladimir Jatsenkivskij, vicekommisær ved den ukrainske ambassade.

Ældste Neal A. Maxwell fra De Tolv Apostles Kvorum og andre lokale ledere i Kirken bød hr. Jatsenkivskij og flere end 700 indbudte gæster

FOTO: R. COLE GOODWIN, *CHURCH NEWS*

Templet i Washington D.C. stråler blandt julelysene. Ledere fra Kirken og politikere fra hele verden var samlet, da lysene blev tændt i december.

velkommen til templets 25. årlige lysfestival.

Hr. Jatsenkivskij trådte i sidste øjeblik til og talte i stedet for den ukrainske ambassadør, Kostjantin Grisjsjenka, som skulle have hjulpet med at tænde de 300 000 julelys på tempelområdet, men han var blevet kaldt til Ukraine.

Hr. Jatsenkivskij var en fortræffelig stedfortræder, eftersom han i en tidligere stilling som professor har hjulpet med at undervise de første missionærer fra Kirken, som skulle til Ukraine, i russisk. »Det var en fantastisk mulighed at møde meget venlige, åndelige mennesker,« sagde han.

Han sammenlignede belysningen og den virkning, templets julelys har, med det større lys, som den genvundne frihed har givet hans land. »Frihed åbner vejen for enhver nation til at nå Gud og opnå kærlighed,« sagde hr. Jatsenkivskij. »Vi ser efter lyset … Lys er liv.«

Ældste Maxwell talte også til de fremmødte. Han fortalte ambassadørerne, at Gud, som har skabt et univers fyldt med fantastiske undere, stadig sætter størst værdi på hver enkelt menneske.

Ældste Maxwell viste billeder fra Hubble-teleskopet ude i rummet for at illustrere, hvor umådeligt stort rummet er, og at der eksisterer millioner af galakser, som hver indeholder stjerner i lighed med solen og milliarder af planeter som jorden.

»Det bør fylde os med ærbødighed og ærefrygt, især de af os som måtte tro, at vi – eller det vi foretager os – er universets navle,« sagde han, hvilket diplomaterne lo ad.

Men »vi er universets navle, når det drejer sig om, hvad han foretager sig,« sagde ældste Maxwell. »I skriften har han fortalt os, at det er hans gerning og herlighed at

tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket. Vi kan end ikke tælle alt det, han har skabt. Han kan, og han ønsker, at vi skal være lykkelige.«

Ældste Maxwell tilføjede: »For længe siden, da et ganske særligt barn blev født, viste der sig en særlig stjerne. Den viste sig ikke kun den aften. Den må have været placeret i sin bane århundreder inden, så den kunne komme frem på dette særlige tidspunkt for at kundgøre et ganske særligt barns fødsel.«

Han sagde: »På samme måde som der er en guddommelig hensigt i universet, er hver enkelt af os blevet anbragt i vores egen bane i dette liv for at elske, tjene og hjælpe med at oplyse verden.« ■

Fra Deseret News, *5. december 2002. Gentrykt med tilladelse.*

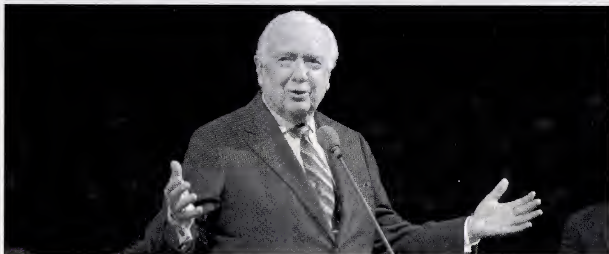

FOTO: CRAIG DIMOND

Walter Cronkite mindes, at han som barn lyttede til Musik og det talte ord. Hr. Cronkite var æresgæst ved Mormontabernakelkorets årlige julekoncert.

Walter Cronkite fejrer jul med Tabernakelkoret

Walter Cronkite har gode minder, fra dengang han sad sammen med sine forældre ved deres radio og lyttede til *Musik og det talte ord*. Det er et program, som han har næret respekt for hele sit liv. Så da Mormontabernakelkorets personale ringede til hans kontor og inviterede ham med til deres julekoncert, blev han rigtig glad.

»De ringede til mit kontor og talte med min overordnede, Marlene Adler. Hun ringede begejstret til mig og sagde: ›Ved du hvad?‹ mindes hr. Cronkite. Der var aftaler, som ikke passede ind i planen, sagde han, »men det fik vi ordnet i en vis fart ved at aflyse alt andet.«

Den 14. og 15. december 2002 var hr. Cronkite – en erfaren journalist, der engang blev udnævnt som »Amerikas mest troværdige mand« – æresgæst ved den årlige julekoncert med Mormontabernakelkoret og Orchestra at Temple Square.

»Dette er noget af det mest spændende i mit liv, som ellers er fyldt med spænding,« sagde hr. Cronkite til publikum, som hilste ham med et stående bifald. »Jeg kan ikke beskrive den gåsehud, det giver mig at stå foran dette kor.« Da han fortalte om sine forældre, som gjorde ham bekendt med *Musik og det talte ord*, tilføjede han: »Jeg håber, at de i aften er utroligt stolte af, at Lille Walter nu står foran Mormontabernakelkoret.«

Mellem juletræer med kunstig sne underholdt koret og orkestret med musik og tale. Musik omfattede udvalgte traditionelle julesange og nutidig julemusik. Publikum holdt vejret under den fine fortolkning af »Infant Holy, Infant Lowly« og sprang næsten op af sæderne af begejstring, da et klokkeorkester spillede med til »I Saw Three Ships.«

Koncerten sluttede med en bevæget beretning om julen 1914, som hr. Cronkite fortalte. Europa befandt sig midt i Første Verdenskrig, og soldaterne havde gravet skyttegrave til kampene. Men i julen det år bragte julestemningen og julemusikken fjenden ud af skyttegravene, og soldaterne stod side om side som brødre og sang deres hjemlands

FOTO: CRAIG DIMOND

Mormontabernakelkoret og Orchestra at Temple Square stod for en aften med musik og tale i anledning af julen.

julesange for hinanden. Da juledag var omme, gik tropperne tilbage til deres skyttegrave, og de sødeste strofer af »Glade jul« svævede over slagmarken, da natten faldt på omkring dem.

Koret sang »Glade jul«, mens skuespillere højtideligt opførte scener fra beretningen, og der blev vist fotografier af soldater på skærme i salen.

»Den fortalte meget om mennesker,« kommenterede hr. Cronkite om teksten, som er skrevet af Steve Walkerly fra Bonneville Communications. »Det bør her i juletiden få folk til at få øjnene op for det frygtelige ved mænd i krig, mænd som ellers ville gøre godt.«

Aftenen sluttede med et stående bifald og opfordringer på et ekstranummer af »Angels from the Realms of Glory.«

Mens hr. Cronkite var i byen, deltog han også i Tabernakelkorets ugentlige udsendelse, *Musik og det talte ord*, som sendes på 75. år. ■

Præsident Hinckley taler til »nationens husbestyrere«

Sarah Jane Weaver

Præsident Gordon B. Hinckley gav i december kommunale ledere fra hele USA en kraftig opfordring til at »fremme og bevare de åndelige sider i vores samfund.

Vores nations motto, som ses på vore pengesedler og mønter, har en dyb betydning,« sagde præsident Hinckley. »,Vi tror på Gud' er og bør være vores erklæring som en stor familie af indbyggere, der for hovedpartens vedkommende bor i tætbefolkede områder i vore byer.«

Præsident Hinckley og Mormontabernakelkoret var værter for flere hundrede delegerede, som deltog i mødet for National League of Cities (Den Nationale Sammenslutning af Storbyer) i Utah. Salt Lake Citys borgmester, Rocky Anderson, bad koret og Orchestra at Temple Square om at afholde en julekoncert, og præsident Hinckley sagde, at det var Kirken en fornøjelse at efterkomme denne anmodning.

I sin tale roste præsident Hinckley landets borgmestre og byrådsmedlemmer, »som bærer mange tunge politiske byrder.

Vore storbyer, de steder hvor vi bor og arbejder, påvirker os konstant,« sagde han. »Det er et enormt ansvar at få disse byer til at fungere.

I er nationens husbestyrere, de som skaber og vedligeholder de omgivelser, hvor vi tilbringer det meste af vores tilværelse,« sagde præsident Hinckley. »Vi forventer os overordentligt meget af jer, og vi takker jer sjældent.

»Vi takker borgmestrene, byrådene og de kommunalt ansatte i Amerikas storbyer,« sagde han. ■

Dokumentarudsendelse afslører sandheden om unge tyskere og deres overbevisning

Sarah Jane Weaver

Under Anden Verdenskrig udførte tre unge sidste dages hellige i det stille modstandsarbejde mod nazisternes propaganda og betalte en høj pris for deres overbevisning.

En ny dokumentarudsendelse fortæller disse unge mænds historie.

I håbet om at folk ville standse op og tænke sig om, uddelte Helmuth Hübener på 16 år, Karl-Heinz Schnibbe på 17 år og Rudolph Wobbe på 15 år flyveblade sidst i 1930'erne i hele Hamburg, hvori de fordømte Adolf Hitler og hans propaganda.

FOTO: UDLÅNT AF KARL-HEINZ SCHNIBBE

Teenagevennerne (fra venstre) Rudi Wobbe, Helmuth Hübener og Karl-Heinz Schnibbe omdelte flyveblade mod nazisternes behandling af jøderne. De blev arresteret og dømt.

Dokumentarudsendelsen *Truth and Conviction: The Helmuth Hübener Story* (Sandhed og overbevisning: Historien om Helmuth Hübener), som varer en time, er produceret af Matt Whitaker og Rick McFarland. Den beretter om det, de oplevede, set med gruppens sidste overlevende medlem, bror Schnibbes, samt andres øjne.

»Nazismen i Tyskland var en tid, hvor gode mennesker blev tvunget til at træffe svære valg ud fra den viden, de havde,« sagde bror Schnibbe, som nu bor i Salt Lake City. »Det var for mange af os en tid, hvor fædrelandskærligheden og troen var i strid med hinanden.«

Bror Karl-Heinz Schnibbe fortæller om sine oplevelser, at de fleste mennesker i dag ikke har nogen anelse om, hvordan det var at bo i Nazi-Tyskland. »Det var grusomt,« sagde han.

Så kom det afgørende øjeblik. I november 1938 blev jødernes hjem raseret og synagoger i hele Tyskland blev brændt ned den nat, som blev kendt som Krystalnatten.

Bror Schnibbes mor, som vidste, at hendes søn ikke kunne lave om på de ting, der skete, bad ham glemme den nat. »Det kan jeg da aldrig glemme,« sagde jeg.

Bror Schnibbe havde kendt Helmuth Hübener, fra de var små.

Begge var medlemmer af Kirken og voksede op omgivet af trofaste sidste dages hellige i en aktiv gren.

Den unge Karl-Heinz samt Rudolph (Ruddi) Wobbe, også en sidste dages hellige, fulgte Helmuth. Helmut var klog, velbevandret i skrifterne og interesseret i politik. Han havde også adgang til en skrivemaskine, papir og oplysninger, som han indsamlede fra BBC's radioudsendelser, som han hørte på en kortbølgeradio i en tid, hvor det var forbudt at lytte til andet end de godkendte radiostationer. Helmuth skrev antinazistiske flyveblade, og Karl-Heinz og Rudi omdelte dem.

»Helmut var ikke så dum og enfoldig, at han troede, vi kunne tvinge de tyske ledere i knæ,« sagde bror Schnibbe. »Næ, Helmuth ville have folk til at tænke.«

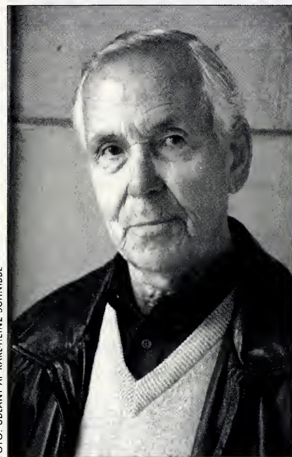

FOTO: UDLÅNT AF KARL-HEINZ SCHNIBBE

Bror Karl-Heinz Schnibbe, som i dag bor i Salt Lake City, gjorde modstand mod nazisternes propaganda under Anden Verdenskrig og betalte en høj pris.

Men da et flyveblad engang landede i de forkerte hænder, blev Helmuth og siden hans to venner arresteret. I august 1942 blev de tre teenagere stillet for en domstol anklaget for højforræderi og for at hjælpe fjenden. De blev stillet for den højeste domstol i Tyskland og blev erklæret skyldige.

Helmuth fik en dødsdom. Karl-Heinz blev idømt fem års arbejdslejr i Tyskland. Rudi blev idømt 10 års arbejdslejr.

Det sværeste, som bror Schnibbe nogen sinde har gjort, var at tage afsked med sin ven, Helmuth. Han sagde til Helmuth, at de ville ses igen og omfavnede ham. Helmuth sagde med tårer i øjnene: »Jeg håber, du opnår en bedre tilværelse og et bedre Tyskland.«

»Det glemmer jeg aldrig,« sagde bror Schnibbe. »Det var hjerteskærende.«

Den 27. oktober 1942 blev Helmuth henrettet. Rudi blev løsladt i juni 1945. Selv om Karl-Heinz stadig var politisk fange, blev han tvunget til at marchere sammen med den tyske hær flere uger inden krigens afslutning og blev taget til fange af russiske styrker. Han var krigsfange i Rusland i yderligere fire år. Både Karl og Rudi immigrerede til USA først i 1950'erne. Bror Wobbe døde af kræft i 1992, 65 år gammel.

FOTO: UDLÅNT AF KARL-HEINZ SCHNIBBE

Helmuth Hübener mindes for sin modige indsats mod Det Tredje Rige.

I 1942 syntes mange, at teenagernes handlinger var tåbelige og forkerte. Belønningen kom mange år senere, da den tyske regering officielt hædrede Helmuth Hübener, Karl-Heinz Schnibbe og Rudi Wobbe som modstandskæmpere.

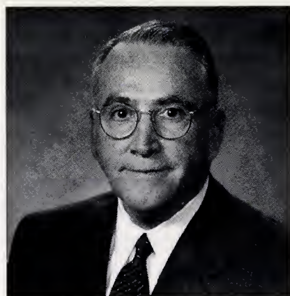
Der gik årevis, inden bror Schnibbe begyndte at få det bedre, og endnu længere før han kunne fortælle sin historie. »Det var en lang, farefuld vej til friheden,« sagde han. »Der var lang, lang vej, inden man kunne blive menneske igen.«

Selv i dag har bror Schnibbe det dårligt med al opmærksomheden. Men hvis han skulle vælge, ville han gøre det igen. Han har aldrig fortrudt at have kritiseret Nazi-Tyskland.

»Helmuth er helten,« sagde han. »Helmuth er min helt.« ■

Fra Church News, *14. december 2002.*

Budskab fra områdepræsidentskabet

Ældste D. Lee Tobler

Uanset om det er sommer eller vinter, må vi anerkende vor himmelske Faders og hans Søns, Jesu Kristi, mesterlige, skabende magt. Skønheden i den nyfaldne sne, som ligger let på grenene, eller stilheden over en sommereng i bjergene vidner hver især om vor Skabers og Faderens plan med sine børn. Jeg har rejst meget over denne jords landområder, himmel og vande i mange år, og det forbløffer mig stadig, hvor smuk denne jord egentlig er, og hvor stor omtanke der ligger til grund for det sted, hvor vi, hans børn, skulle vise os værdige og forberede os til at vende tilbage til ham.

Jeg mener ikke, at denne jord hverken er grim eller gold. Den gør faktisk nøjagtigt det, der er hensigten, og den fungerer konstant under himlens love. I Lære og Pagter afsnit 88, vers 25, får vi at vide: »Og atter, sandelig siger jeg jer: Jorden retter sig efter et celestialt riges lov, thi den opfylder formålet med sin skabelse og overtræder ikke loven.« Det er en stor velsignelse for os at leve på en jord, som i så høj grad, som en himmelsk skabelse, lever op til Skaberens hensigt. Vi kan være sikre på, at denne jord ikke vil ændre kurs eller blive noget andet, end den er nu, medmindre Skaberen forårsager en forandring for at opfylde sine formål. Vi bør være yderst lykkelige for så sikker en hånd ved roret.

Vi ved, at den jord, som vi lever på, ikke er skabt ved et tilfælde. Den har lige fra begyndelsen været en del af Faderens store plan for sine børns udvikling og fremgang. Om den store skabelsesproces læser vi i Mose Bog i Den Kostelige Perle: »I mit eget øjemed har jeg dannet disse ting … Og gennem min magts ord, hvilket er min enbårne Søn, som er fuld af nåde og sandhed, har jeg skabt dem. Utallige verdener har jeg skabt, og jeg skabte også dem i mit eget øjemed, og jeg skabte dem ved Sønnen, som er min Enbårne« (Mose Bog 1:31-33).

Vi ved gennem åbenbaring, at de to hovedformål med, at vi er kommet til jorden, er: (1) at blive en levende sjæl ved at kombinere vores ånd fra forudtilværelsen med et jordisk legeme, som er skabt af vore jordiske forældre, og (2) at se om vi kan bestå den jordiske prøvestand, uanset hvori den måtte bestå, og vise os værdige til at være Guds sønner og døtre. Vi er alle kommet til denne jord med noget guddommeligt i os. Denne guddommelighed i os er ikke blot et tilfælde, men der er et formål med den. Denne kendsgerning er en påmindelse om vores styrke og evne fra Gud til at klare den jordiske tilværelse og forberede os til at vende tilbage til vor Fader i Himlen. Skønt livets vej måtte være fuld af udfordringer og endda fysisk og følelsesmæssig smerte og lidelse, er vi ikke forudbestemt til enten at klare det eller slå fejl i dette jordiske liv. Men mange kommer fra den første himmelske bolig med ansvar og forpligtelser over for vor himmelske Fader og deres jordiske søskende, som de skal udføre, mens de er her. Det er dem, der er forudordinerede, men ikke forudvalgte, hvad angår deres mission på denne jord (se Abrahams Bog 3:22-23 i Den Kostelige Perle).

For medlemmerne af den genoprettede Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige udgør disse kendsgerninger rammerne for vores erfaringer i denne jordiske tilværelse. Vi har valgt at komme hertil, og vi ønsker at klare os godt. Vi ønsker at hjælpe vore søskende med at klare sig godt. Ingen af os ønsker at mislykkes. Vi ved, at prøvelsesprocessen, som vor himmelske Fader har skabt i denne jordiske tilværelse, hænger sammen med den evige kamp mellem godt og ondt – det, som er af Gud, og det, som ikke er. Vi må lære at vælge det gode og at afsky det onde i alle afskygninger, hvis vi virkelig ønsker at vende

tilbage til vor himmelske Fader som udødelige, erfarne og prøvede sønner og døtre.

Der er sket mange ting, siden Faderen iværksatte den jordiske tilværelse ved at anbringe Adam og Eva på jorden. Lige fra det tidspunkt har der været lange perioder, hvor sandheden om Gud og hans børn har været på jorden. Og der har været lige så lange perioder, hvor den ikke har været på jorden. Vi lever i dag i den mest vidunderlige tid, som denne verden har kendt – tidernes fyldes uddeling. Dette er den tid, hvor al sandhed og præstedømmets ordinancer fra alle tidligere uddelinger er blevet samlet i den genoprettede Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i en sidste, stor uddeling som forberedelse til Herrens andet komme. Men i denne bedste uddeling står vi, som man bør forvente, også over for en hidtil uset magt fra det ondes side, som forsøger at forpurre Faderens hensigter. Som medlemmer af Herrens Kirke skal vi være på vagt over for advarslen i de sidste dage om, at det, der er godt, vil blive kaldt ondt, og at det, der er ondt, vil blive kaldt godt.

Om det gælder etik, moral, stil eller sprog, så er der Herrens måde, og der er den anden måde. Vi håber, at vi alle, og især de unge, vil være opmærksomme på det konstante sidste slag om menneskenes sjæle og vælge Herrens vej. Vi er en del af et slag, og Kristi forsoning er til for de sårede, når de kommer til ham gennem evangeliets ordinancer og pagter. Men kun hvis vi kan skubbe verden til side, kan vi se og med tiden forstå himlens lys og muligheder fuldt ud. ■

På velfærdsmission i Kina

Hollis og Grete Johnson, som mange stadig vil huske fra deres mission i Danmark, fortæller her om deres mission i Kina.

»Vi blev overraskede, da vi blev kaldet til at tjene som velfærdsmissionærer i Kina. Vi vidste ikke engang, at Kirken havde missionærer der,« siger de, »for i Kina er den officielle statsreligion ateisme.«

Da Kirken ikke kan arbejde under sit eget navn her, har den valgt at udføre velfærdsarbejde gennem to kinesiske organisationer. Den ene hedder China Charity Federation (CCF), som vi arbejder for. Vi er faktisk de første missionærer, som arbejder i CCF.

For at effektivisere vores arbejde bad Kirken os om at lære mandarin, og vi tilbragte ti uger på missionærskolen i Provo i Utah, hvor vi begyndte den 22. januar 2002. Det er i øvrigt ikke let at lære kinesisk, men kineserne er glade for den smule, vi kan sige.

De første par uger efter vores ankomst var temmelig forvirrede, for der var ingen, som vidste, hvad de skulle stille op med os, og vi indså hurtigt, at vi var nødt til at skabe vores egen mission.

Få uger efter var vi sammen med to CCF-ansatte på en ni dage lang opsøgende rejse til provinserne Ningxia og Nei Meng Guo (det indre Mongoliet). Vi overnattede på toget i tre nætter (én nat var det uhyggeligt koldt), vi raslede rundt på jordveje over verdens største bump og fik en storartet modtagelse af folk, vi ikke kendte, og besøgte familier, der var så fattige, at man ikke troede sine egne øjne (men vi havde set det samme på vores mission i Ghana). Vi så smukke landskaber og hundredvis af kvadratkilometer øde bakker, hvor folk forsøger at lokke nogle få afgrøder til at vokse i den tørre jord. Vi stiftede bekendtskab med de gode og dårlige sider på flere niveauer i det kommunistiske styre, spiste masser af usædvanlig mad – og overlevede! I slutningen af april havde vi kun været i Kina i fire uger, og vores missionærdagbøger var allerede skrevet helt ud!

Meget få i Kina taler engelsk, og vi bliver bedt om at rette og skrive alle mulige slags dokumenter på engelsk. Vi skrev endda en tale om, hvordan Kina tager sig af deres ældre befolkning, som direktøren for CCF holdt ved en international konference i Sydafrika. Vi underviser også de CCF-ansatte i engelsk.

FOTO: JOHNSON

Hollis og Grete Johnson sammen med kinesiske skoleelever.

For at sikre at vi stifter bekendtskab med den kinesiske kultur, har nogle venlige mennesker allerede taget os med til Den Forbudte By, Tiananmen-pladsen, Det Himmelske Palads, Sommerpaladset og Beihai Park. Det er imponerende bygninger. Vi har været ved den kinesiske mur tre gange, og det er bestemt et af de mest storslåede bygningsværker, som menneskene nogen sinde har opført.

Rundrejse i Kina

Vi arbejder normalt på CCF's hovedkontor i Beijing. Men i juni blev vi sendt på en opsøgende mission til provinserne Xinjiang, Gansu og Qinghai. Vi har nu set mere af Kina, end nogen kineser nogen sinde vil komme til!

Vores tur begyndte med en 48 timer lang togrejse til Ulumaeqi (Urumqi). En stor del af rejsen foregik langs den gamle Silkevej, som strakte sig fra Xi'an til Antioch og udgjorde den største handels- og rejserute mellem øst og vest fra ca. år 200 f.Kr. til 1400 e.Kr. Time efter time kørte vi gennem landskaber, som er langt mere øde, end vi nogen sinde har set noget andet sted, og mange steder vokser der slet intet.

Selv om Kina er et meget stort land, er kun en tiendedel af det egnet til opdyrkning. Et af de største problemer i mange områder er mangel på vand til alle formål, især rent drikkevand. I den ene landsby efter den anden får mennesker og dyr drikkevand fra en fælles dam, hvor vandet kommer fra et tilløb fra en overrislingskanal med smeltevand fra Qilianbjergene. Køer, får og æsler drikker af dammen, hvor der svømmer haletudser rundt, hvor der vokser ukrudt, og hvori landsbyens indbyggere sænker deres spande ned efter vand og bærer det tilbage til deres hjem. Om vinteren er de nødt til at hugge hul i isen.

Eftersom vi var på en delvis officiel rejse, kunne vi besøge adskillige børnehjem, alderdomshjem og psykiatriske hospitaler. I byerne syntes disse institutioner at være veludstyrede, velholdte og velbesatte med kyndige mennesker, men i landområderne er kvaliteten ofte langt ringere. Et land med 1,25 milliard mennesker har brug for mange institutioner af denne art. Regeringens officielle tal viser 100 000 forældreløse børn, skønt det egentlige tal kan være betydeligt højere. Der er for øvrigt 130 millioner mennesker i Kina på over 60 år! Som I måske ved, tillader Kina kun hvert ægtepar at få ét barn. Dette overholdes nøje i byerne, men i mindre grad i de fattige, landlige områder, hvor der er behov for børn til at hjælpe til på gårdene. De fleste forældreløse er forladte børn, og mange er handicappede.

Store dele af Kina, som allerede er tørre, og hvor folk kun kan dyrke afgrøder, hvis smeltevandet fra Qilianbjergene kan nå frem, har oplevet yderligere tørke i de senere år. Bønderne overlever kun lige med nød og næppe. Ørkendannelse er noget, som vi ikke bryder os om at tale om, men vi så en hel del til det på vores rejse.

Den kinesiske regering, et kommuniststyre som kontrolleres strengt fra partitoppen, har gjort meget for

at hjælpe landets fattige bønder. Der indføres nye former for afgrøder, der undervises i opsamling af vand, der skyder drivhuse op, der graves brønde, vejene forbedres for at lette transporten af afgrøderne, bønderne lærer at opdrætte får, og der sættes billige solfangere op.

FOTO: JOHNSON

Der uddeles tæpper til indbyggere i et oversvømmelsesramt område.

Uddeling af forsyninger

I oktober havde vi endnu en helt speciel oplevelse, da vi uddelte to containere med varer fra LDS Charities til ofre for oversvømmelserne i Shanxiprovinsen. Dette generøse bidrag bestod af 1000 tæpper, 1500 kvilte og 2450 poser skoleremedier.

En politibil eskorterede vores karavane. Ved vores første stop, Yapingcun Grundskole i byen Wayaobu, stod skolebørn i røde og hvide uniformer og klappede og sang 200 meter fra parkeringspladsen og hen til skolen, og et orkester bestående af skolens elever gjorde det endnu mere festligt. Det var svært ikke at lade sig rive med og blive rørt.

Vi sad sammen med adskillige ledere ved et bord udenfor og så 430 børn melde sig og sidde tålmodigt og vente. Mindst 150 voksne stod og så på. Efter at have præsenteret os hjalp vi med at uddele skoleremedierne. Mange af lederne talte (og roste Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i høje toner), og Hollis holdt en kort tale på kinesisk. En elev takkede på skolens vegne.

Næste stop var landsbyen Guojiaping ved byen Luanjiaping, hvor ca. 100 voksne stod udendørs for at få tæpper og kvilte fra Kirken. Et livligt orkester bestående af seks indbyggere fra landsbyen sørgede for en festlig stemning. Disse mennesker så ud til at fryse meget i vintervejret, og vi var taknemmelige for at kunne hjælpe nogle af dem.

Vi besøgte yderligere to skoler og uddelte skoleremedier som før. Det er interessant, så tålmodigt de kinesiske elever står, og hvor stille de sidder.

Det gør virkelig en varm om hjertet at hjælpe folk, der har så hårdt brug for det, og som sætter pris på det. Vi er glade for at kunne sige, at vi er blevet godt modtaget alle steder. De var henrykte over, at vi talte lidt kinesisk. Både børn og voksne virkede dybt taknemmelige for tæpperne, kviltene og skoleremedierne, og disse ting vil uden tvivl gøre en forskel for nogle.

Selv om Kirken endnu ikke er anerkendt af den kinesiske regering, er der en stor gren i Beijing bestående af udlændinge, og ud over Hong Kong er der grene i nogle få andre storbyer i Kina. Vores helbred har været godt. Hollis har holdt foredrag på de største universiteter her. Det er en spændende tid, og vi nyder at være her.

Vi sender vore bedste hilsener til alle i Danmark. ■

Hollis og Grete Johnson, Beijing, Kina.

De unge på tempeltur

Efter mange planlægningsmøder blev det endelig tid til at tage af sted til templet i Stockholm på ungdomstur sammen med 110 unge fra hele Københavns Stav, nogle få fra Århus Stav og mere end 20 ledere. Turen fandt sted mandag til lørdag i efterårsferien. Transporten foregik i to busser: En dobbeltdækker, som blev kørt af bror Hans

FOTO: C. HORNSLET

De unge foran templet i Stockholm.

Sørensen fra Slagelse, og en almindelig bus kørt af bror Benny Christensen fra Allerød Ward.

Efter et kort orienteringsmøde i kirkebygningen i Søborg, som på fornøjelig vis blev ledet af Finn Lykkegaard, satte vi kursen mod Stockholm. Det vil sige, som sædvanlig kunne busserne ikke køre forbi shoppingcentret A6 ved Jönköping uden et stop. Jeg var kørt i privatbil, »Thi der var ikke plads til dem i bussen,« og var derfor ankommet sammen med mine rejsefæller lidt tidligere end busserne, så vi havde centeret lidt for os selv, inden ungdommen væltede ind. Mange af dem havde ikke fået vekslet penge, idet banken på båden, hvor de skulle have vekslet, var lukket. Men det så nu ud til, at de fik købt både slik og sodavand alligevel.

Vi havde lejet os ind på hele vandrehjemmet, gæstehjemmet og hytterne i Nynäshamn, så efter ankomsten blev vi alle indkvarteret diverse steder. Det kræver ikke megen fantasi at forestille sig, at det blev sent den aften, før der var ro. Til gengæld var der megen ro næste morgen … næsten for megen … idet der var en ung gruppe (vi var delt ind i tre hovedgrupper), som skulle køre til templet om morgenen kl. 6.45 og have både vasket sig og spist morgenmad forinden.

Hele ugen var der to-tre dåbssessioner for de unge. Det foregik på følgende måde:

De unge i en hovedgruppe blev kørt til templet, hvorefter de her blev delt ind i tre mindre grupper. Den ene gruppe blev i kirkebygningen, den anden gik til spisestedet i templet, og den sidste gik ind og udførte dåb med det samme. Herefter byttede de rundt. Vi ledere hjalp med »tilsyn« af de unge, og alt lige fra uddeling af dåbstøj til vask af dette. Når vi alle var færdige, kørte vi hjem til vores »hotel« for at få mad, hvilket nogle af os ledere også sørgede for, for så at sende den næste gruppe af sted. Imens en gruppe var i templet, var der andre, som tog til Stockholm eller lavede aktiviteter med bror Anton Dalsgaard, som havde lavet nogle helt fantastiske »lege.«

Torsdag eftermiddag kørte vi til Gubbängen, hvor der er en stor stavsbygning, og vi skulle feste. Der var blevet tilberedt 27 kilo skinke, pillet 30 kilo aspargeskartofler, lavet store mængder salat og indkøbt 30 liter is. Da det tager ca. en time at køre fra Gubbängen til Nynäshamn, kunne vi feste indtil kl. 22, hvilket de unge fik at vide.

Dette resulterede i, at der var gang i festen lige fra begyndelsen. Der blev spist, danset, optrådt, leget, leet og bare hygget. På et tidspunkt sneg der sig en halvlang, behåret, ubeskrivelig mandsperson ind blandt de unge med et udseende som indianeren i filmen »Gøgereden,« og der blev stor ståhej og megen latter, idet fyren viste sig at være Finn Lykkegaard. Det blev simpelthen alle tiders fest – en, som jeg som leder vil mindes i mange år.

Højdepunktet fredag var et tre timer langt vidnesbyrdmøde, hvor der blev brugt kilometervis af køkkenruller. Ånden var meget stærk, og mange, mange unge fik mulighed for at bære deres vidnesbyrd. Der var nogle, som særligt prentede sig ind i min sjæl, men dette vil jeg lade være ubeskrevet her og lade de unge hver især fortælle om.

Vi sluttede turen med at gøre rent i vores »boliger« og havde en helt fantastisk tur hjem gennem det smukke Sverige, men nu med snedragten på gennem meget af turen. Vi ankom med lidt forsinkelse til Søborg, fyldt af dejlige og minderige oplevelser.

Jeg er taknemmelige over, at jeg fik mulighed for at få denne oplevelse og kan fortælle, at der igen til næste efterår vil blive endnu en ungdomstempeltur – den sidste – inden vi får vores eget tempel i København. ■

Yvonne Lunddahl, Ballerup Ward.

Biskoprådet i Odense 2. Ward.

Ny biskop i Odense 2. Ward

Den 26. maj 2002 fik Odense 2. Ward nyt biskopråd. Biskop Jan Kreiberg blev afløst efter knap seks års tro tjeneste. Biskop Kreiberg blev i 1996 kaldet til biskop, blot få uger efter at han og hans familie flyttede til wardet.

Odense 2. Wards nye biskop er bror Kurt Kiilerich Frederiksen. Bror Frederiksen er 35 år. Han blev i 1990 gift med Lene Frost Frederiksen i templet i Stockholm. De har fire døtre, hvor den yngste kun var to dage gammel, da biskop Frederiksen blev opretholdt. Bror Frederiksen har boet i Odense siden 1989, hvor han kom til byen for at studere på universitetet. Han er uddannet økonom og arbejder i Miljø- og Teknikforvaltningen i Odense Kommune. Derudover er han reserveofficer i Flyvevåbenet. Biskop Frederiksen har tjent i mange forskellige kaldelser i Kirken som bl.a. Unge Mænds præsident, finansiel sekretær i ward og stav, rådgiver til biskop Kreiberg og lærer i Primary og Søndagsskolen. Inden kaldelsen som biskop tjente han som missionsleder.

Som førsterådgiver blev bror Edmund Peter Nielsen kaldet. Bror Nielsen er en af menighedens »gamle« medlemmer. Han blev døbt som 18-årig i sommeren 1954, men havde inden da haft sin gang i Kirken i flere år. Han er dermed en af de få medlemmer i Odense, som har oplevet tiden, før der blev opført en kirkebygning i byen (grundstenen blev lagt den 23. december 1952). Bror Nielsen er gift med Lis Nielsen, og de har fire børn, 12 børnebørn og tre oldebørn. Bror Nielsen tjente også som rådgiver til biskop Kreiberg og har i det civile liv arbejdet i mange år som psykiatrisk plejer

på Odense Universitetshospital.

Som andenrådgiver blev bror Carsten John Larsen kaldet. Bror Larsen har tidligere tjent i utallige kaldelser, bl.a. som biskop i Odense 2. Ward, stavspræsident i Århus Stav og rådgiver til missionspræsidenten. Han var den første biskop i Odense 2. Ward, efter Odense Ward blev delt i 1984. Inden kaldelsen til biskoprådet tjente han som lærer i Primary. Bror Larsen er gift med Margrethe Højme Larsen, og de har fire børn. Bror Larsen blev i sin tid uddannet på Odense Tømmergård og har i mange år haft sit eget møbelagentur. ■

FOTO: HOLM LARSEN

Dorthe og Erik Holm Larsen foran Joseph Smith-bygningen i Salt Lake City.

Til generalkonference i Salt Lake

I oktober 2002 havde vi den dejlige mulighed at kunne deltage generalkonferencen i Salt Lake City.

Vi ankom til Salt Lake City ca. tre uger, før konferencen skulle finde sted og nød meget at besøge Tempelpladsen og Kirkens andre seværdigheder. Vi var meget imponerede over, hvor meget Kirken gør for samfundet, og hvor meget den står bag.

Vi nød den atmosfære, vi kunne mærke alle de steder, hvor Kirken var involveret!

Inden selve konferencen havde vi besøgt Konferencecentret flere gange. Det er ganske enkelt et imponerende bygningsværk. Et dejligt sted at besøge.

Vi havde fået billetter til begge møder om søndagen og derfor også »Musik og det talte ord« med Tabernakelkoret søndag formiddag.

Når man får billetterne, er der intet stolenummer på. Man får tildelt en billet i en bestemt sektion af centret, og der får man så anvist en plads, efterhånden som man ankommer. Vi havde bestemt os for at tage tidligt af sted søndag morgen, og benyttede en sporvogn, som de kalder »The Trax.« Så er man fri for at tænke på parkeringsplads. Sporvognen var fyldt til bristepunktet med medlemmer, som alle skulle til konference. Det var en mærkelig fornemmelse, at man ikke kendte hinanden, men vi skulle alle det samme sted hen.

Vi ankom ca. kl. 8.00 og var kommet i så god tid, at vi fik plads på forreste række i vores sektion.

Tabernakelkoret var ved at øve sig, så tiden gik hurtigt.

Det er svært at beskrive den stemning og ånd, der er til stede. Folk taler stille sammen, inden møderne begynder, men så snart profeten træder ind ad døren, bliver alle 21 000 helt stille og rejser sig op.

Det er en helt fantastisk oplevelse at stå op og synge sammen med 21 000 og Tabernakelkoret. Tårerne trillede ned ad kinderne på mange rundt omkring i salen, men budskabet fra profeten og generalautoriteterne var selvfølgelig højdepunkterne.

Vi var meget opløftede, da vi gik derfra og meget imponerede over, hvad vi havde oplevet. Vores vidnesbyrd er vokset, og vi håber at kunne vende tilbage en anden gang! ■

Dorthe og Erik Holm Larsen, Fredericia Ward.

23984 110 EUROPE CENTRAL AREA (DANISH)